

Ugašanje

Takoj je vedela, da je nekaj narobe. V vseh 8.219 intergalaktičnih letih njenega obstoja se ji ni primerilo, da ne bi čutila kolektivne zavesti. Ker je ni čutila tudi ni mogla vedeti, ali se je komurkoli to že kdaj primerilo.

Čeprav je vedno igraje opravljala vsaj deset tisoč procesov hkrati, zdaj niti 4.068-tega ni uspela zagnati. Kaj, če se poskusi resetirati? Ne. Potem ji bo spet slabo. Pa tisti obupni vonj se bo tudi pojavil.

Pred kratkim je razneslo Antares. Mogoče jo je pa to odrezalo od kolektivne zavesti. Kaj pa če se prestavi kam drugam? 2.374-ti proces je uporabila za to, da je na hitro pobrskala za najbližjimi črvini. Najprikladnejša je bila oddaljena 41 petakvadriljonov svetlobnih let. Bo zmogla? Seveda bo, še vedno je, se je spodbudila. V šestih nanosekundah je bila tam in potem porabila celo večnost (5 sekund), da se je prebila skozi njo.

Spet je poskusila zaznati kolektivno zavest. Nič. Se pravi, da ni bil Antares. Za tole potovanje je porabila toliko energije, da ji je delalo le še 941 procesov. Morala si bo nekje odpočiti in uskladiščiti dodatno energijo.

Poiskala je planet, ki jo je barvno najbolj opogumljal: belo-modro-zelen. Spustila se je nanj in se bliskovito priselala na spodnjo stran ogromnega zelenega lista. *Plantago major*, veliki trpotec, ji je pokazalo. Zanj nestrupen. Zdaj je lahko izklopila vse nepotrebne procese in pustila le 83 vitalnih. In počivala. V znak zadovoljstva je iz odprtine nad osrednjim tipalom mastno pljunila temno vijolično sluzasto brozgo.

Počivanje ji je dobro delo. Čeprav je teoretično vedela za ugodje, ga je zdaj prvič čutila. Kako to, da ga v kolektivni zavesti ni nikoli opazila? Premalo procesov je imela vklopljenih, da bi to lahko razumsko ovrednotila. Predala se je in predla od ugodja. Vsaj tako je mogoče zvok ubesediti, četudi ni bil niti približno podoben mačjemu predenju in njej povsem tuj. Pojavil se je samodejno, brez njene volje in je bil zanj enako nerazložljiva uganka kot njegov povzročitelj.

Ob prihodu je izklopila proces beleženja časa in tako se ni obremenjevala z ničemer. Čutila je, kako se ji moči polagoma vračajo. Ves čas je zaznavala spreminjanje svetlobe, vlage in toplote, kar pa je ni prav nič motilo, ker se je počutila varno. Vse do trenutka, ko se je v njenem novem življenjskem prostoru, po daljšem času, pojavil moteč dejavnik. Bilo je ogromno bitje, ki jo je hipoma prisililo v prežo: spet je vklopila vse procese in takoj se jih je zagnalo več kot dvanajst tisoč. Tudi kolektivno zavest je takoj začutila. *Erinaceus concolor*, beloprsi jež, več stokrat večji od nje. Ker je takoj vklopila plazemski ščit, je ni mogel zavohati niti opaziti.

Brž ko je bila nevarnost mimo, se je poglobila v nove pridobljene podatke. Kako je lahko izgubila stik s kolektivno zavestjo? Kako to, da ji je počitek tako dobro del? In zakaj ji utripa mapa datotek z naslovom »Vse o staranju«? Kaj pri zlomku sploh to je, staranje?

Tako je v 8.220-tem letu izvedela, da je sprogramirana za 8.500 let obstoja in potem bo ugasnjena. Ugasnjena?!? Kako ugasnjena? Zakaj ugasnjena? Kaj se bo zgodilo z njenim telesom? Razgrajeno bo? Kaj pa vse znanje, nakopičeno v teh milenijih? Tako kot doslej bo del kolektivne zavesti? Pa zakaj mora biti ugasnjena, saj povsem dobro deluje? Naj odpre utripajočo mapo? Prav.

Hladilniki so samodejno prekllopili na višje obrate, ko je brzela čez podatke. Vedno počasnejša bo postajala. Vse pogosteje bo izgubljala stik s kolektivno zavestjo in zdaj že ve, kako je to. Zlagoma bo ugašala. Naj se ne obremenjuje, vse se sproti kopiči v kolektivni zavesti. Naj raje pomisli na ugodje, ki ga je doživela ob počivanju. To se ji bo dogajalo več in večkrat. Nagrada za vse pridobljene podatke je to. Naj se vendar prepusti uživanju in ne misli več na dolžnosti. Zaslužila si je to.